

Ung musik serveret som hipster-hapsere på Nørrebro

Athelas Sinfonietta har fat i vækstlaget blandt danske komponister. Det blev præsenteret med video og bar i en nedlagt kirke.

SAMTIDSMUSIK

Breve til stilheden. Athelas Sinfonietta Copenhagen. Koncertkirken, København. Tirsdag.

Det er små, fint tilrettelagte hipster-hapsere, ny musik-ensemblet Athelas Sinfonietta Copenhagen byder på med deres serie af såkaldte 'Brand New Tuesdays'. Koncerterne popper op forskellige steder både i og uden for København, programmerne er kompromisløst samtidige i deres valg af helt

AFSLAPPET. Komponisten Martin Stauning mellem to musikere fra Athelas Sinfonietta Copenhagen i Koncertkirken.

Foto: Jesper Lützhøft

eller i det mindste næsten helt ny kompositionsmusik, og præsentationen er multimediel og lige til at spise. Tirsdag i Koncertkirken på Blågårds Plads handlede det om forholdet mellem stilhed og lyd. Musik og bevægelse kunne man også ha-

Til sidst opløstes den. Trioen gik så at sige i stykker. Musikken forvitrede. Eller var det stilheden, der gjorde det?

Aftenen hentede sin titel fra nyklassikeren 'Syv breve til stilheden' af den afdøde danske komponist Mogens Winkel Holm. Sart, lyrisk og rolig musik for seks instrumenter, der med velafprøvet skønhed afsluttede halvanden times koncentreret, men afslappet koncert i kirkebygningen på Indre Nørrebro.

Der var bar i kirken. Publikum sad roligt på bænkerne med en kaffe eller en dåseøl og lyttede efter musikkens små bevægelser, som de materialiserede sig i kom-

ve kaldt koncerten. For hører vi stadig musik, når musikerne kun bevæger armene, men ikke frembringer toner på deres instrumenter? Og kan man egentlig høre et præludium og en fuga udsat for seks lommelygter, der blinker og bevæger sig i mørket?

ponisten Simon Løfflers fine, ekstremt svage 'd' for tre strygere og to slagøjspillere. Næppe nogensinde før har en stortromme - eller for den sags skyld et klokkespil - lydt så svagt. På grænsen til det hørbare. Men en liggetone og et skrøbeligt etableret molrum var nok til, at den langsomme tyste musik kunne folde sig ud som aftenens stærkeste værk ved siden af Winkel Holms slidstærke klassiker.

I STEDET FOR trykte koncertprogrammer arbejder Athelas Sinfonietta med videoindroduktioner ved 'Brand New Tuesdays'-aftnerne, og det fungerer fremragende. Det indledende stykke for seks lommelygter af Rasmus Zwicky ødelagde desværre sin egen ide om at være et synestetisk eksperiment med et underliggende ambient lydspor, der gjorde det umuligt at 'høre' præludiet og fugaen i form af de rene lyssignaler. Synd. Det havde været fantastisk at opleve det helt lydløst - og se, om 'lyden' så havde indfundet sig.

Tyler Futrell er fra Californien, men har studeret hos den danske mesterkomponist Bent Sørensen, og en strygetrio af

ham var aftenens mest ambitiøse indslag. Formet i mange korte afdelinger arbejdede den med helt og delvis stumme passager, hvor de tre strygere nok bevægede arme og fingre, som om de spillede, men uden at producere egentlige toner på deres instrumenter.

Det var langt og måske også fortænkt. Men det var interessant at prøve at digte med på musikken, også når den ikke klingede. Til sidst opløstes den. Trioen gik så at sige i stykker. Musikken forvitrede. Eller var det stilheden, der gjorde det? Buearmene blev holdt i ro. Kun fingrene på gribebrætterne bevægede sig.

Martin Staunings klavertrio 'First Against the Wall' blev med sine mindelser om Arvo Pärts rene musik et nok så overbevisende indslag. Den indbyggede vuggevise var i sig selv næsten uskadeligt smuk, men en sats med voldsom kontrast gavnede det samlede udtryk, og alt det kunne man nyde for en flad halvtredser sammen med en øl eller en kaffe. Ikke dumt på en tirsdag.

THOMAS MICHELSEN
thomas.michelsen@pol.dk